

Non eſſe diſpenſatū circa illud.

Neque neceſſariam Pontificis facultatem P. Suarez.

De privilegij circa vſū Chriſmatis ultra annū.

Ex Bullā Leonis X. nihil haberi.

Vide tamen infra n. 385.

Bene tamē ex Bullā Innocent. X. apud quā olei nomine deſignatum ſicut apud Patres.

Privilegij verba, & difficultas circa illa, circa vſum Episcoporum.

firmant aliqui apud P. Aegidium ab illa circa hoc fuille diſpenſatū, quali aliqua lex fuerit, quę vnā aliquam ballami ſpeciem ſtatuere adhibendam; niſi quatenus vſus pro lege haberi poſſet, & nullo alio ballami genus, quod abſolute dici tale poſſet, occurreret. Et ita P. Suarez ſupra, ſic ait: In rigore tamen exiſtimo id potuiſſe fieri etiam ſine facultate Pontificis; maxime ſi alterius ballami copia non erat, quia illa erat materia ſufficienter certa moraliter loquendo. Sic ille. Vnde ſi ballamum aliud in Indiis inueniatur ab eo diuerſum, quod modo in vſu eſt, illius vſus omnino erit licitus: quia Pontifex non aliter de ballamo poteſt iudicare, niſi peritorum conſilium adhibendo: ſi ergo in aliis partibus periti huiusmodi ſint, nihil videtur vltius requirendum; ſicut neque circa oleum, triticum, & vinum.

215 Quia vero Chriſma ultra annum ſeruire nequit ob Ecceſiaſticam legem id ſtrictē prohibentem, videndum tertio an circa hoc extet aliquod privilegium, ſicut eſt circa Oleum ſacrum, de quo inferius. Et eſt illud teſtatur. Fr. Emmanuel Tomo 1. q. 9. regul. 9. 31. artic. 5. & ex eo P. Quintanad. Tomo 2. Tractat. 6. ſingulari 16. num. 4. ex Bullā inquam Leonis X. de qua num. 209. in eā enim ſic ait: Nec non vſi Oleo ſancto, & Chriſmate antiquis vſque ad tres annos: cum eiſdem partibus nouum oleum & ballamum ſine difficultate magna haberi non poſſint, liberē & licetē valeant. Sic illa. Verūm cum conceſſio iſta perſonalis fuerit, vim iam non habet, vt vidimus num. citato. Sicut neque conceſſio Gregorij XIII. qui ad quatuor annos vſum extendit: quia temporalis fuit, vt ex Compendio conſtat. Verb. Oleum ſanctum. Habetur tamen ex Bullā Innocentij X. pro Societate, cuius nunc tempus excurrit, eiſdem quibus in compendio, verbis. Licet autem de oleis ſanctis loquatur, eo nomine Chriſma etiam indubitanter accipiendum, quia oleum reuera eſt, & ad Baptiſmi ſolemnitatem neceſſarium: & ita in Pontificali Romano ſacrorum oleorum nomine comprehenſum. Et Patres olei nomine illud ſoliti deſignare, vt obſeruat P. Aegidius ſupra, num. 39. & ante eum P. Suarez Diſput. 33. ſect. 1. Ad ſecundum. Quia verō de Episcopis pro Confirmatione tale privilegium non procedit, videndum quid circa illos dici debeat.

216 Et privilegium quidem ſolam Episcoporum diſtantiam pro ratione conceſſionis adducit, dum ſic habet: Partibus & locis, à quibus valde remoti ſunt Episcopos, oleis ſanctis per duos, vel tres, aut quatuor annos ante conſecratis, liberē vſi poſſint. Vbi videtur ſupponi apud Episcopos ipſos non poſſe defectum talem occurrere, & ita neque apud eos, qui valde remoti ab ipſis non fuerint. Sed certē apud Episcopos ipſos poteſt defectus accidere; ſi videlicet olei, aut quod non ita rerum eſſe poteſt, ballami copia deſit. Quo euentu poterunt illi oleis poſt annum conſecrationis vti toto eo tempore, quo illa fuerint incorrupta. Circa quod P. Suarez ſupra, s. Idemque ſtatuitur, incorruptionis tradit indicia, quamdiu ſcilicet fragrantiam aut odorem ballami retinet: nam ſi hanc omnino amiſerit, aut omnino nulla, aut valde quidem dubia materia erit; corruptione inducā ſaltem quoad mixtionem ex oleo & ballamo. Vnde veteri Chriſmate vtentes in Indiis, erga

hoc debent attentionem acere: ob idque D. Fabianus Pontifex Epistol. 2. ad Episcopos Orientales iuſſit Chriſma quotannis renouari; licet alia etiam myſtica cauſa aſſignari poſſint, cur Feſtā 5. in Cœnā Domini talis fieri renouatio debeat. Cum enim periculum ſit ne ballamum ſuas amiſerit qualitates, renouationi eſt aſſignatus dies, in quo iuxta valde receptam ſententiam hoc eſt inſtitutum Sacramentum.

217 Et ex hoc forſan alicui videbitur Pontificiam conceſſionem in Indiis locum habere non poſſe defectu materię; quia non videtur credibile, vt mixtio dicta penitus incorrupta quoad ballamum per ſpatium adeo longum conſeruetur. Nihilominus ſtatendum locum habere poſſe, quia in locis aliquibus accommodata conſeruationi poteſt eſſe temperies: ſub quā ſuppoſitione conceſſio dicta procedit; quod, vt dixi, attentē diſpicendum. Quod autem ſine ſpeciali conceſſione pro Episcopis facta, poſſint illi Chriſmate vetuſtiore vti, cuius vſus Religioſis Societatis indulgetur, ex eo conſtat: quia magis neceſſarius eſt reſpectu Episcoporum, quam Religioſorum: Episcopos enim eo indigent ad conſiciendum ſubſtantialiter Sacramentum Confirmationis, alij autem ad accidentalem Baptiſmi ceremoniam: ex quā differentiā notandum diſcretem in ordine ad potestatem illud conſecrandi colligit P. Suarez ſupra ſect. 2. s. Nec decretū. Cum ergo magis neceſſarius ſit, ex conceſſione Religioſis facta ritē colligitur eandem Episcopis conuenire; quia incredibile eſt Pontifices concedentes id, quod minus neceſſarium eſt ad promouendam Indorum ſalutem, id quod eſt plus in eo genere neceſſarium denegare: vbi communis doctrina de extenſione fauorabili privilegiorū, quādo cauſa Religionis & pietatis agitur, apte cadit, de qua n. 211. & ſapē aliās. Quando etiam dici poteſt, in rigore loquendo, Episcopos ſine privilegio id facere poſſe: pro quo eſt Cap. Si quis de alio, de Conſecrat. diſtinct. 4. in quo ſic dicitur: Si quis de alio Chriſmate, quam de illo nouo, quod pro Episcopis largitione vel conceſſione acceperit, baptizare (niſi præoccupante morte) tenuerit; pro temeritate auſu, ipſe in ſe ſue damnationis proſuſſe ſententiam manifeſtatur. Sic ibi ex Concilio Lugdunenſi. Iuxta quā habemus veteris Chriſmatis vſum licere pro Baptiſmo morituri, ne ſcilicet ea ceremonia deficiat, licet accidentaliter proſuſ ſit: ergo & licet ibi Episcopis confirmari eundem. Id eſt euident. Tunc ultra. Magis neceſſaria eſt Confirmatio generaliter loquendo, & ita etiam pro non proximis morti, quam vñctio Chriſmatis pro baptizatis, in quibus non eſt cauſa grātię, neque effectum aliquem Sacramentalem habet; cum in Confirmatione totum id habeat: ergo licet eo generaliter vti. Conſequentia oſtenditur arguendo ſicut nuper de privilegio: quia vbi maior eſt neceſſitas, id debet conceſſum credi, quod minori neceſſitate interueniente conceditur: magis enim licet extenſio in iure permiſſis, quam in iis, quę privilegio conceduntur; quia hoc ſolet eſſe ſtricti iuris, vt communiter Doctores dicunt.

218 Addendum dictis in hoc capite id, quod in Concilio Limenſi Aſ. 2. Cap. 13. circa Confirmationem habetur; ſic enim ibi: Cum Sacramentum Confirmationis accipiunt Indi, nulla

Quid circa Chriſma attendendū in Indiis.

Quomodo habere locum privilegij poſſit, cum Chriſma aut nequeat conſeruari.

Episcopis quatenus privilegij Societatis proſit.

Cap. Si quis de alio.

In rigore illi non eſt.

Ab Indiis dum confirmantur, nulla mixtionem ratione

CAPVT X.

De Privilegijs circa Sanctiſſimum Eucharistię Sacramentum.

219 FR. Ioannes Baptiſta in Animaduersionibus pro Confessarijs Indorum fol. 294. pag. 1. ita circa hoc ſcribit: Deinde notant Pater Norona, & P. Mag. à Veracrucce, quod Paulus IV. conceſſit nobis vt poſſimus adminiſtrare omnia Sacramenta omnibus Indiis: & quia non excipit diem Reſurrectionis, & conceſſit vt omnibus Indiis poſſemus adminiſtrare: qui docet, ſequitur quod in noſtris leges, etiam die Dominico Reſurrectionis poſſumus omnibus Indiis dare Eucharistię Sacramentum, etiam in populis Hiſpanorum. Sic ille: qui & pro auctoritate dictę conceſſionis videndus fol. 173. pag. 2. licet enim fuerit viuę vocis oraculo, ad Cardinalis Alexandrini, qui poſtea Pontifex Pius V. inſtantiam impertita, ipſius tamen Cardinalis atteſtatione firmatur: & quę huiusmodi ſunt ſpeciali circumſtantiā prædita, dici poteſt non fuiſſe reuocata. Pro quo faciunt quę habet Leander à Murcia in Expoſitione Regule D. Franciſci, Quęſt. 20. ad Cap. 6. num. 3. & 4. vbi probat privilegia huiusmodi Religionibus conceſſa, non eſſe reuocata ſaltem in foro interiori. Et præcipuum fundamentum eſt privilegia dicta fuiſſe à Pio V. Gregorio XIII. & Sixto V. confirmata generali confirmatione & innoatione, vnde iam non debent purē oracula reputari. Facit etiam pro eodem Laurentius de Peyrinis in Privilegijs Minimorum Tomo 3. Cap. 12. Conſtitut. 18. alias 28. dum ex eodem fundamento affirmat non reuocari privilegia viuę voce conceſſa ante Pium V. Quod ait etiam poſſe extendi ad Oracula ante Gregor. XIII. & poſſet etiam ad conceſſa ante Sixtum V. prorogaſſe. Peyrini ſententiam jam antē probabiliter iudicauerat Lezana q. regular. Cap. 3. num. 21. quā & lequitur Thomas Hurtadus Tract. 12. num. 1171. & ſeqq. & valde probabilem cenſet P. Quintanad. in libello de Caſibus occurrentibus in Iubilis duarum hebdomadarum: quidquid dicat Tomo 1. Tractat. 9. ſingulari 3. num. 5. Iuvat itidem quod affirmat Iacobus Bordonus in Conſilijs Regularium Tomo 1. Reſolut. 31. & Tomo 2. Reſolut. 54. num. 238. ſcilicet non reuocari oracula purē fauorabilia, & per quę nullum cuiquam præiudicium generatur. Quod & videtur probare P. Pellizarius Tomo 2. Tractat. 3. Cap. 1. num. 133. dum refert, explicat, & defendit. Qui & num. 21. 131. s. Adde quod, adducit Bullam Pauli V. quā privilegia Ordinis Prædicatorum, etiam Oraculis conceſſa, confirmat die 23. Maij, Ann. 1605. & ſequenti confirmationem privilegiorum Ordinis Theatinorum, ex certā ſcientiā, eorum etiam, quę per communicationē aliarum Religionū ſunt iſtis facta cōmunia, nō eas limitationes adiciens, quę in ſuperiori confirmatione reperiuntur, ſcilicet quatenus ſint in vſu, & non ſint reuocata, ſeu ſub aliquibus reuocationibus cōprehenſa, ac ſacris Canonibus, & Concilio Tridentini Decretis non aduerſentur. Privilegia autē viuę vocis oraculo conceſſa jam fuerūt facta bullata, & ita reuolantur à Gregor. XV. die 16. Octobris, Ann. 1621. vnde neque reuocatione

Aut ex Concilio Limenſi.

Quomodo ſponte oblatā admittenda.

Commiſſio confirmādi in Indiis vnde damnabili aliquando.

Vnde & acceptio iuſtificari queat.

Genus elemoſynę obligatoria circa Cereos & Linthea.

Etiam in Baptiſmo.

Quale peccatum o-miſſo.

ratione quidquam pecunie, aut argenti, ab iſis petatur, neque vt offerant inducantur. Quin etiam qui præ inopia candelas ferre non poterunt, iſis ab Episcopis benigne conſeruantur, & Cerei, & Linthea: idem in Baptiſmo ſeruetur de Cereis, & Capitiſmo baptiſmali. Hęc Concilium, quę rationem privilegij videntur habere, & ideo vſum eadem adieciſſe. Et licet vnus Provincialis Conſilij determinatione conſtituta ſint, ad omnes tamē Indorū ſunt extendenda Provincias, quia in omnibus eadē obligatio eſt, ſicut & obligationis ratio. Nulla ratione inducēdi Indi ad pecunie obligationem, ne venale ſe accipere quidquam arbitrentur, & ne ea de cauſa ab accipiendo Sacramento retrahantur. Quod quidē ſine exceptione accipiendū, etiam ſi illi benē inſtructi ſint; vt ſpecies omnis auaritię, quę in ſummis Sacerdotibus eſt turpiſſima, penitus amputetur. Quod ſi ſponte offerant, generaliter non admittenda, quia ratio adducta etiam ſic vrget, & iſis, qui exactē inſtructi non ſunt aliſque hoc videntibus indignum apparer, vt à pauperibus diuites accipiant, & in re adeo ſacrę quęſtus iſte temporaliffimus conquiratur. Vnde non videtur rationabile, neque conſcientię conformabile, vt Episcopos ampliorum diocęſum alijs Episcopis tenuioris fortunę adminiſtrationem Confirmationis eo reſpectu committant, vt ſcilicet inde commodum non exiguum aucupentur. Id enim quod ipſi obtinere nequeunt ſuis ſumptibus, in prædicta functione penitus verſatur, vt iuxta Concilij Tridentini mentem ſeſſione 24. Cap. 3. declarauit Cardinalium Congregatio, de quo & Titulo 15. numer. 23. neque alijs vt obtineant, & maiori cum periculo, ac ſubditorum diſpendio, vt non proprij Paſtores, permittere poteſt. Solent autem Patres Hiſpani pro Indiſ offerre, in quo minor videtur offenſionis occaſio, quod certē in populis Indorum deberet abrogari, ne illis ſcandalo ſit, mercimonium reputantibus. Poſſet autem tam hoc quam illud tolerabile reddi, ſi quod offerretur, aut pauperibus ſtatim, aut Ecceſię ab Episcopis traderetur, exhortatione præmiſſa, vt ſciant, ſi quid obtulerint, minimē ad Episcopos commodum pertinere, ſed Deo offerri, & pijs vſibus applicandum. Quod autem Cerei & Linthea ab Episcopis conferri debeant, ex eo conſtat, quia ad elemoſynas faciendas abſolute tenentur: ergo ad illas maxime, quę ad ſpirituale pauperum bonum ſunt neceſſarię: tales autem ſunt iſtę, de quibus agimus, cum ad eum finem tendant vt Indi Sacramentum Confirmationis accipiant; quod cum ad fidem firmandam ſit, illis eſt præ alijs opportunum. Quod quidem in Baptiſmo potiùs vrgeri fatiſ eſt manifeſtum ob maiorem illius neceſſitatem. Licet in illo alia videatur eſſe ratio, eodē quod Baptiſmus non ſoleat ab Episcopis conferri, vnde ea, quę ad ipſum ſpectant, ad eum etiam ſpectare non videtur aſſerendum. Nihilominus Concilium ita ſtatuit, planē iudicans Episcoporum prouidentiam debere ad hoc etiam extendi. Et quidem meritō: vt in eo, quod totius Chriſtianę Religionis fundamentum eſt, nihil pauperibus huiusmodi deſit, circa quos Parochorum pietas non ita prompta aliquoties ſolet recognoſci. Vnde & circa hoc peccatum mortale eſſe poteſt, & quidem multiplex, dum multorum ſalus animarum accuranda negligitur.

Etiam die Paſche poſſit Indi conferri Eucharistię Sacramentum, Regulariū in Ecceſiis, & vnde probent.

Non oblatā fuiſſe vocis oraculo conceſſum, ob doctrinam circa Oracula.

Fr. Leandri à Murcia.

Laurentij de Peyrin.

Lezana, & P. Quint.

Iacobi Bordon.

P. Pelliz.